

Elena en haar
Juicy Taarten Hemel

Bea Bambara

Calbona

Zernikeplaats 812

3068 JB Rotterdam

www.calbona.nl

calbona@gmail.com

Tel.: 010 – 84 36 177

Mob.: 06- 51 922 500

Productie: ScanLaser – Zaandam

ISBN: 978-94-91254-43-7

© 2012 B. Bambara

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar ge-maakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de au-teur/uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photo print, microfilm or any other means without written permission from the au-thor/publisher.

Hoofdstuk 1

Met een barstende hoofdpijn probeer ik mijzelf weer een beetje in deze wereld te trekken, stoeiend met mijn dekbed, met het puntje van mijn neus er net boven uit, zoek ik naar een beetje frisse lucht. Zo ben ik wakker aan het worden. De gedachten die een voor een mijn hoofd binnendringen brengen mij naar verschillende gebeurtenissen; wat kan een jaar toch ontzettend snel gaan. Voordat je er erg in krijgt heb je er alweer een aantal rimpels bij. Nu ben ik godzijdank gezegend met weinig rimpels, maar dan nog, de tijd en de potjes antirimpelcrème vliegen voorbij.

Neem nou Greet, nog niet zo lang geleden ben ik op bezoek geweest. Achteraf denk ik, met alles wat toen gebeurd is, dat het allemaal zo heeft moeten zijn. Bij tijd en wijle voel ik haar, althans haar energie, als ik bijvoorbeeld een paar stappen te snel ga. Ik loop bijvoorbeeld onnadenkend achter mijn hormonen aan, of ik prop een week in een dag... dan komt Greet even langs en voel ik dat ik gas terug moet nemen. Greetje zit dan heel sterk in mijn gevoel, ik voel als het ware dat ze in mijn oren fluistert. Op deze manier kan je jezelf verbinden met de onzichtbare energie die altijd om ons heen aanwezig is. Eigenlijk trekken wijzelf die energieën naar ons toe.

Sluimerend met deze gedachten zie ik dat het zonnetje heftig aan het proberen is om mijn slaapkamer binnen te dringen. Eenmaal uit mijn bed en de inmiddels open getrokken gordijnen constateer ik dat het een prachtige dag zal gaan worden. Maar voor ik aan deze dag ga beginnen zal ik toch eerst een koffie moeten drinken.

Alsof Chiara mijn gedachten leest loopt ze voor mij uit richting keuken. Koffie voor mij betekent eten voor haar. Zo zitten wij tien minuten later samen aan de koffie en de Whiskas. Met de blik op oneindig en helemaal in mijzelf gekeerd zit ik een uur later nog net zo als ik ben gaan zitten. Met mijn ogen dicht zou ik zo weer in slaap kunnen vallen, een zwaar drukkend gevoel op mijn oogleden.

Gadverdamme, ik ga mijzelf nu toch behoorlijk in de weg zitten! Even kijken of Pietro thuis is, misschien kan hij mij wat opvrolijken.

Met de telefoon in mijn hand en een onbehaaglijk gevoel begin ik zijn nummer in te toetsen, maar bij de derde toets komt er een sms binnen. Ik krijg een enorme boost door mijn lijf en even wordt alles van binnen wakker, het is te gek voor woorden dat een doodgewoon sms'je er voor zorgt dat ik in een keer alert word. Maar ja, weet jij veel, misschien is het wel van die ene heel leuke man, die man van heel lang geleden waar ik toen tegen opgebotst ben, op die dag dat ik praktisch voor zijn auto dook, die dag voelde net als vandaag.

Ik lees op het display alleen maar de woorden *leef jij nog?*, nou lekker zeg wat moet ik hier nu weer mee. Het lijkt wel of alle mannen denken dat ze op deze onpersoonlijke manier bij me naar binnen kunnen stappen.

Waarom ik nu direct aan een man moet denken begrijp ik zelf eigenlijk ook niet. Ik besluit om de sms te negeren en te laten voor wat het is. Als het zo belangrijk is zal diegene wel bellen en fatsoenlijk aan me vragen hoe het met me gaat.

Ik ga verder met het in toetsen van Pietro's nummer.

Als geen ander weet Pietro precies hoe hij mij op kan vrolijken, alleen al zijn aanstekende lach kent geen grenzen. Wat zeg ik, hij maakt mij helemaal hoteldebotel want

hij heeft drie tickets in optie voor Miami. Hij was ook net van plan om mij hierover te bellen, want, zoals hij mij vertelt, moet hij over morgen een beslissing doorgeven anders gaan de plaatsen naar een ander. Dat lijkt me te gek! Zo kan ik ook mijn familie een bezoekje brengen. Eerst gaan we naar New York en vandaar zullen wij met zijn drieën, Martha, Pietro en ik, vliegen richting Miami, ik zou dan zelf nog een paar dagen kunnen logeren bij de familie in Fort Lauderdale. Fantastisch! Ik hoef er niet over na te denken en mijn antwoord is een grote JA. Nu alleen Martha nog, ik beloof Pietro om direct naar haar toe te gaan om haar het heugelijke nieuws te vertellen. 'Nou dag lieverd, je hebt mijn dag weer helemaal goed gemaakt,' en met deze woorden leg ik tevreden de hoorn neer. Onderweg naar Martha zie ik het allemaal voor mij; een zonnig strand, mooie mannen, lekkere cocktails... Jezus, ik kan niet wachten tot het zover is.

Het duurt even voor Martha de deur open doet, maar dan hoor ik haar rommelen aan het sleutelgat. Martha sluit zich aan alle kanten in haar huis op, ze checkt duizendmaal of het gas wel goed uit is, dan doet ze de lichten zeker vijfmaal achtereen aan en uit. Ook een tik van haar. Heeft ze dat eenmaal gedaan, gaan alle sloten op de deuren en is ze gerust en kan zij ontspannen op de stoel zitten.

Eindelijk gaat de deur open en zie ik een niet al te vrolijke Martha. Ze kijkt me aan pakt me bij de armen en trekt mij dan direct naar binnen. Wat in hemelsnaam mankeert haar!? Ik laat het gebeuren en voordat ik ook maar een woord uit kan brengen zit ik op de stoel aan de grote eettafel in de woonkeuken van Martha.

'Heb jij dat gehoord?'

'Wat zou ik gehoord moeten hebben?'

Met vragende ogen kijk ik de ongeruste Martha aan.

'Er is afgelopen nacht ingebroken hiernaast.' Ze knikt met haar hoofd naar de buurvrouw naast haar.

'Oh, wat vreselijk,' stamel ik.

Het blijkt dat bij de buurvrouw, een alleenstaande vrouw, tijdens haar slaap, alles wat van waarde is is weggehaald. Maar het ergste moest nog komen. Martha schuift wat met haar billen op de stoel en kijkt mij dan vol afgrijzen aan. 'De vuillak! Toen alles eenmaal in zijn auto stond, is meneer terug gegaan en heeft haar met de hand op haar keel een aantal keren verkracht. Al haar mooie lingerie hing als een vaatdoek om haar heen! Begrijp jij dat!?' Martha loopt rood aan van boosheid. Even lijkt het dat ze mij zal gaan slaan want vuur spuwt er uit haar ogen. Ze vervolgt haar verhaal en ik doe even een stapje naar achteren.

'Daarna is haar mond dicht getapet en is de man er vandoor gegaan. Als ik die vent te pakken krijg!' en met gebalde vuisten staat Marta voor mij.

Ik probeer zo goed als het kan te luisteren naar het bizarre verhaal van Martha, weliswaar met rode oren en de rillingen gaan door mijn lijf. Gadverdamme, ik moet er niet aan denken, zo'n smerige vent op je te voelen, wetende dat je geen kant op kan, wat moet zij zich enorm vies hebben gevoeld.

'Maar hoe ben jij daar achter gekomen?'

'Ik hoorde een vreemd geluid en ben toen naar hiernaast gegaan. Gelukkig heb ik de sleutel en trof ik haar zo aan. Oh Elena, ik ben mij kapot geschrokken!' Martha houdt haar beide handen voor haar gezicht.

'En nu?' Bezorgd kijk ik mijn vriendin aan, deze is echter helemaal van streek. Zal ik haar het nieuws vertellen over de reis naar Florida of moet ik nu even wachten? Ik weet het zelf niet meer. Natuurlijk is dit vreselijk! Ik heb niet

zo'n contact met de vrouw zoals Martha dat heeft. Ik ben er wel van geschrokken, alleen ik heb het niet gezien, dus sta ik er anders in.

In plaats van over Florida te vertellen loop ik naar het aanrecht en besluit een gezondheidsdrankje te gaan maken, daar is Martha nu wel even aan toe.

'Lekker sapje? Maak ik er tegelijkertijd ook een voor de buurvrouw.'

'Nou de buurvrouw zit op dit moment in het ziekenhuis.' Ik krijg nu toch wel een snijdende blik toegeworpen. Logisch natuurlijk, want ik reageer niet helemaal zoals Martha wil dat ik reageer. Ik weet eigenlijk ook niet echt wat ik hiermee aan moet.

We zitten nadat ik het drankje heb gemaakt samen verslagen aan de tafel, Martha omdat zij het keer op keer aan het beleven is en ik omdat ik even niet meer weet hoe te reageren. Hebben we niet allemaal zo'n mechanisme in ons lijf die dit soort situaties overneemt? Alleen zou het zomaar kunnen dat het totaal anders aanvoelt en het mechanisme je iets heel anders laat doen, zoals bij mij nu. Ik vertel heel andere dingen dan ik eigenlijk zou willen vertellen, want ik hoor mezelf nu toch dingen roepen waar ik mij totaal echt niet in herken. Ik sta als het ware naast mijn lichaam.

Het is maar goed dat Martha haar oren niet helemaal op mij gericht zijn, anders zou ik er niet zonder kleerscheuren vanaf zijn gekomen.

Zeker twee uur lang zitten wij als vreemden tegenover elkaar en dan begint mijn telefoon te rinkelen. Het is Pedro, shit! Ik zou hem terugbellen, maar door al deze gebeurtenissen heb ik nog helemaal niets aan Martha kunnen vertellen. Ik neem op en vertel dat ik hem over een uurtje terug zal bellen. Hij neemt er genoeg mee en

ik heb een uur de tijd om Martha op andere gedachten te brengen.

Ik vraag of ze de sleutel nog heeft zodat wij even naar binnen kunnen lopen om te kijken of we wat op kunnen ruimen. Maar dan vraagt Martha of ik gek ben geworden.

‘Dat mag helemaal niet!’ bromt ze me toe. ‘Dat moet jij toch ook wel weten, dat als er politie aan te pas is gekomen je absoluut niet aan de spullen in dat huis mag komen!’

Ik sta er ook niet bij stil vertel ik Martha en eindelijk kan ik mijn gevoel laten spreken en voel ik dat ik met mijn hart spreek. Er zit geen cynisme in, een cynisme wat ik niet zo bedoel maar wel zo overkomt. Ik glijd langzaam in goed voelende energie en ondanks de nare gebeurtenissen lukt het me om zo te spreken dat Martha langzaam weer de oude aan het worden is. We knuffelen elkaar en eindelijk kan ik haar het goede nieuws vertellen.

‘Zie je het voor je?’ vraag ik nieuwsgierig. Ik begin steeds enthousiaster te worden en wat er afgelopen nacht hiernaast is gebeurt verdwijnt langzaam naar de achtergrond.

Martha kan gelukkig weer wat lachen en de buurvrouw zal nu zeker in goede handen zijn want haar zuster heeft aangeboden om een tijdje bij haar te komen logeren. Dat vertelt ze me nu pas want Martha zat eerder nog in het vreselijke verhaal en vergat om nog meer details, in dit geval de goede details te vertellen.